

عنوان مقاله:

معماری و شهرسازی بومی شهرهای مناطق بیابانی ایران با رویکرد توسعه پایدار

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی توسعه پایدار و عمران شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

شیرین علیرضایی ورنوسفاد رانی - دانشجوی کارشناسی ارشد، موسسه آموزش عالی دانش پژوهان

ستاره پوراحمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد، موسسه آموزش عالی دانش پژوهان

خلاصه مقاله:

معماری همچون موجود زنده باید هم ساز با طبیعت و منطبق با عوامل اقلیمی و بستری باشد که در آن شکل می گیرد. پایداری در بوم بیابان از طریق همساز نمودن سازمان فضایی با عوامل اقلیمی و زندگی اجتماعی صورت می پذیرد. معماری ایران الگوی بسیار مناسبی از معماری پایدار برخوردار است و پایداری ریشه در ذات آن دارد و نمی توان حدفاصلی بین مباحث معماری و زیست محیطی آن قائل شد. با توجه به این که بخش اعظمی از کشور ایران را بیابان تشکیل می دهد و توسعه تکنولوژی در دهه های اخیر باعث بی هویتی معماری امروزی در چگونگی انطباق تکنولوژی نوین با معماری کهن کشورمان شده است، لذا در این مقاله سعی خواهد شد که با استفاده از روش توصیفی به بررسی و گردآوری اصول معماری و شهرسازی حاکم بر مناطق بیابانی پرداخته و اصولی را جهت طراحی معماری و شهرسازی پایدار این مناطق ارائه نماییم تا نقشی هرچند کوچک در توسعه پایدار مناطق بیابانی ایران داشته باشیم.

کلمات کلیدی:

معماری ، شهرسازی، معماری بومی اقلیمی، بیابان ، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/358064>

